



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 488/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 K 156/1999-1578 z 10. decembra 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 2/2019 z 13. februára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 K 156/1999-1578 z 10. decembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obo 2/2019 z 13. februára 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým uznesením krajského súdu bola schválená konečná správa o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu z 3. októbra 2013 v znení upravenej konečnej správy z 31. októbra 2018 doručenej súdu 2. novembra 2018. V ňom krajský súd okrem iného zamietol námietky predchádzajúceho správcu konkurznej podstaty, sťažovateľa.

3. Sťažovateľ uvádza, že krajský súd predmetné napadnuté uznesenie nevyvesil na úradnej tabuli súdu v súlade s § 29 ods. 3 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) a následne až s časovým odstupom deväť dní od vydania napadnutého uznesenia ho 19. decembra 2018 zverejnil v Obchodnom vestníku. Až po viacerých telefonických urgenciách sťažovateľa krajský súd s časovým odstupom dvadsaťosem dní od jeho vydania 7. januára 2019 doručil napadnuté uznesenie v písomnom prevedení sťažovateľovi na adresu jeho advokátskej kancelárie.

4. Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd síce najvyšším súdom uznesením z 25. septembra 2017 zrušenú a vrátenú vec na ďalšie konanie doplnil a podľa neho aj odstránil zistené vady, avšak nepostupoval v súlade s § 29 ods. 3 zákona o konkurze a vyrovnaní, keď záverečnú správu nevyvesil na úradnej tabuli súdu, čo sťažovateľ považuje za závažné porušenie zákona. Keďže najvyšší súd ako odvolací súd zrušil uznesenie sp. zn. 2 Obo 10/2015 z 25. septembra 2017 o schválení konečnej správy a vec vrátil na ďalšie konanie a doplnenie konečnej správy, bol podľa sťažovateľa povinný opakovane postupovať podľa § 29 ods. 3 a 4 zákona o konkurze a vyrovnaní.

5. Sťažovateľ zároveň uvádza, že keďže písomné vyhotovenie napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré bolo doručené sťažovateľovi, neobsahuje poučenie o lehote na podanie odvolania [§ 220 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“)] v súlade s § 362 ods. 3 druhou vetou CSP platí, že odvolanie možno podať do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia.

6. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ podaním z 22. januára 2019 odvolanie. V ňom sa sťažovateľ opätovne opiera o zákonnú 30-dňovú lehotu na podanie odvolania, ktorá sa počíta odo dňa písomného doručenia rozhodnutia.

7. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo odvolanie sťažovateľa odmietnuté ako podané oneskorene. Z predloženého spisu najvyšší súd zistil, že napadnuté uznesenie krajského súdu obsahuje poučenie o lehote na podanie odvolania, keď súd prvej inštancie uviedol, že proti rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 30 dní od jeho zverejnenia v Obchodnom vestníku. Keďže však bolo napadnuté uznesenie krajského súdu sťažovateľovi doručené v zmysle § 29 ods. 4 zákona o konkurze a vyrovnaní, nastúpila 15-dňová lehota na podanie odvolania. Takýto postup predpokladá § 66c ods. 3 druhá veta zákona o konkurze a vyrovnaní v spojení s § 362 ods. 1 CSP. Keďže napadnuté uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 7. januára 2019, koniec lehoty na podanie odvolania pripadol na utorok, t. j. 22. januára 2019. Odvolanie sťažovateľa však bolo podané na poštové doručenie až 23. januára 2019, teda oneskorene a odvolací súd ho v súlade s § 386 písm. a) CSP odmietol.

8. Sťažovateľ zastáva názor, že takto vyslovený právny názor najvyššieho súdu *„nie je pravdivý, ba dokonca je zavádzajúci, pretože Poučenie Krajského súdu o možnosti podať odvolanie znie odlišne a je hlavne nesprávne štylizované, keďže skryto uvádza dve lehoty na podanie odvolania v totožnej veci.*

V oboch zhodných Poučeniach zverejnených tak v písomnom prevedení, ako aj v Obchodnom vestníku Krajský súd uvádza priamo iba 30-dňovú lehotu od zverejnenia v Obchodnom vestníku, súčasne skryto uvádza 15-dňovú lehotu pri doručovaní poštou a vôbec priamo neodkazuje na ust. § 362 ods. 1 C.s p. “.

Sťažovateľ trvá na tom, že krajský súd si nesplnil svoju zákonnú povinnosť poučiť účastníkov konania o možnosti podania odvolania v súlade so zákonom, tak ako mu to ukladá § 362 ods. 3 CSP, a na tom základe potom platí, že lehota na odvolanie bola 3-mesačná, t. j. do 7. apríla 2019.

9. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že odvolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal preto, lebo „*pre nesprávny právny názor prvostupňového súdu ohľadne podstatnej skutočnosti, dôležitej pre posúdenie veci, bol vylúčený z realizácie svojich procesných práv*“. Krajský súd totiž sťažovateľovi nepriznal nárok na odmenu z prevádzkovania podniku v konkurze napriek tomu, že išlo o ziskovú činnosť, sťažovateľ bol do funkcie správcu ustanovený krajským súdom, ktorý aj vydal uznesenie o prevádzkovaní podniku. K uvedenému nesprávnemu právnemu názoru sa podľa sťažovateľa pripojil aj najvyšší súd tým, že sa odvolacími dôvodmi sťažovateľa nezaoberal. Napadnuté uznesenie krajského súdu a najvyššieho súdu nedávajú podľa mienky sťažovateľa jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov sťažovateľa, pretože zvoleným postupom „*sa sudy nemohli vysporiadať s argumentmi, ktoré sťažovateľ uviedol na opodstatnenosť podaného odvolania, sa sudy nemohli riadiť ustanoveniami § 220 ods. 2 C.s.p., pretože povinnosťou všeobecného v okolnostiach prípadu Krajského súdu v Bratislave je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej, aj právnej stránky rozhodnutia..., sudy nemohli akceptovať závery súčasnej právnej vedy vo vzťahu ku konkurznému právu.*“.

10. Na základe uvedených dôvodov sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súdom po prijatí veci na ďalšie konanie nálezom vyslovil:

„*1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu priznané čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorými sa každému zaručuje právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde ako aj ľudské právo na spravodlivý proces a spravodlivé prejednanie jeho záležitostí nezávislým a nestranným súdom priznané čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní pred Krajským súdom v Bratislave*

sp.zn. 6K/156/1999-1578 zo dňa 10.12.2018 a v konaní pred Najvyšším súdom SR sp. zn. 2 Obo/2/2019 zo dňa 13.02.2020, bolo porušené.

2. Ústavný súd SR Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6K/156/1999-1578 zo dňa 10.12.2018 a Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn 2 Obo/2/2019 zo dňa 13.02.2020 (§ 133 ods. 2) zrušuje.

3. Ústavný súd SR vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie a prikazuje mu, aby obnovil stav pred porušením základného práva a slobody, t.j., aby odvolanie sťažovateľa zo dňa 22.01.2019 v právnej veci na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 6K/156/1999 (§ 133 ods. 3) prijal a prejednal v odvolacom konaní.“

II.

Relevantná právna úprava

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

17. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie sťažovateľom označených práv (bod 1 tohto uznesenia) napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, ktorým sťažovateľ vytyka nesprávne právne posúdenie veci vo vzťahu k nepriznaniu ním požadovanej odmeny z prevádzkovania podniku v konkurze a nedostatočné vysporiadanie sa s ním vznesenými odvolacími námietkami. Krajskému súdu sťažovateľ vytyka aj nesprávny procesný postup, ktorý spočíval v tom, že záverečnú správu a napadnuté uznesenie nevyvesil na úradnej tabuli súdu v zmysle § 29 ods. 3 a 4 zákona o konkurze a vyrovnaní, a predovšetkým to, že krajský súd si nesplnil svoju zákonnú

povinnosť poučiť účastníkov konania o možnosti podania odvolania v súlade so zákonom, tak ako mu to ukladá § 362 ods. 3 CSP, a na tom základe potom platí, že lehota na odvolanie bola 3-mesačná a odvolanie sťažovateľa podané proti napadnutému uzneseniu krajského súdu tak bolo podané včas.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

18. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

19. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti považuje za potrebné poukázať aj na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd

zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

20. Riadiac sa citovanou judikatúrou, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorý odmietol odvolanie sťažovateľa ako podané oneskorene podľa § 386 písm. a) CSP a v odôvodnení svojho rozhodnutia v podstatnom uviedol:

„19. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že napadnuté uznesenie konkurzného súdu o schválení konečnej správy bolo podľa § 29 ods. 4 ZKV doručené predchádzajúcemu správcovi konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] dňa 07.01.2019 (č. l. 1584 spisu), pretože tento podal voči konečnej správe námietky.

20. Písomné vyhotovenie napadnutého uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10.12.2018, č. k. 6K/156/1999-1578 obsahuje poučenie o lehote a súde príslušnom na podanie odvolania, keď súd prvej inštancie v poučení uviedol, že proti jeho rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 30 dní odo dňa zverejnenia v Obchodnom vestníku na Krajskom súde v Bratislave. Nakoľko však bolo napadnuté uznesenie predchádzajúcemu správcovi konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] doručované v zmysle § 29 ods. 4 ZKV, v takomto prípade nastupuje 15 dňová lehota na podanie odvolania, ktorý postup predpokladá ust. § 66c ods. 3 veta druhá ZKV v spojení s § 362 ods. 1 C. s. p.

21. Z obsahu spisu je odvolaciemu súdu zrejmé, že odvolanie predchádzajúceho správcu konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], bolo podané na poštovú prepravu 23.01.2019 a súdu bolo doručené 25.01.2019 (č. l. 1595 spisu).

22. V posudzovanom prípade lehota na podanie odvolania začala plynúť dňa 08.01.2019. t. j. deň nasledujúci po doručení napadnutého uznesenia predchádzajúcemu správcovi [REDAKOVANÉ]. Koniec lehoty na podanie odvolania preto pripadol na utorok dňa 22.01.2019. Z uvedeného je zrejmé, že odvolanie predchádzajúceho správcu konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] bolo podané oneskorene, ak bolo na poštovú prepravu podané dňa 23.01.2019.

23. *V závere odvolací sud dodáva, že odvolateľ nedodržel ani odvolaciu lehotu uvedenú v poučení súdu prvej inštancie, keď napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 19.12.2018, kedy 30 dňová lehota na podanie odvolania začala plynúť dňa 20.12.2018 a jej koniec pripadol na piatok 18.01.2019.*“

21. Ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné citovať zákonné ustanovenia vzťahujúce sa na danú vec.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o konkurze a vyrovnaní konečnú správu a vyúčtovanie prejedná súd na pojednávaní, na ktoré predvolá správcu, úpadcu a konkurzných veriteľov, ktorí podali námietky, prípadne aj veriteľský výbor, a rozhodne o nej uznesením, ktoré im doručí a vyvesí na úradnej tabuli súdu.

Podľa § 66c ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní ak tento zákon neustanovuje inak, po vyhlásení konkurzu a povolení vyrovnania doručujú sa písomnosti súdu zverejnením v Obchodnom vestníku a vyvesením na úradnej tabuli súdu s výnimkou a) výzvy; b) opatrenia; c) uznesenia o vedení konania; d) uznesenia podľa § 18 ods. 1; e) uznesenia, ktorým sa ustanovuje súdny znalec; f) uznesenia, ktorým sa ukladá povinnosť podľa § 127 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 66c ods. 3 zákona o konkurze a vyrovnaní lehota na podanie odvolania proti rozhodnutiu súdu zverejnenému v Obchodnom vestníku je 30 dní odo dňa zverejnenia. Ustanovenia osobitného predpisu o odvolaní zostávajú týmto nedotknuté, ak tento zákon neustanovuje inak.

22. Z citovaných ustanovení vyplýva, že zákon o konkurze a vyrovnaní obsahuje špeciálnu právnu úpravu týkajúcu sa doručovania uznesení, ako aj dĺžky a plynutia lehoty na podanie odvolania. Existencia špeciálnej právnej úpravy, v zmysle ktorej sa uznesenie doručuje zverejnením v Obchodnom vestníku (§ 66c ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní) a lehota na podanie odvolania proti uzneseniu zverejnenému v Obchodnom vestníku je 30 dní a začína plynúť odo dňa jeho zverejnenia (§ 66c ods. 3 prvá veta zákona o konkurze a vyrovnaní), vylučuje vo vymedzenom rozsahu použitie generálnej právnej úpravy podľa Civilného sporového poriadku. Postup najvyššieho súdu, podľa ktorého aplikoval

vo veci § 362 ods. 1 CSP, opomínajúc zásadu *lex specialis derogat legi generali*, by tak *prima facie* mohol signalizovať svojvoľnú aplikáciu právnej normy.

23. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný, resp. rozhodujúci dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V nadväznosti na uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona orgánom verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou, resp. dohovorom garantovaného práva, v danom prípade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 104/2012).

24. Ústavný súd svoj záver o ústavne udržateľných účinkoch napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zakladá na obsahu ďalšej časti jeho odôvodnenia, v ktorom najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ nedodrжал ani odvolaciu lehotu uvedenú v poučení súdu prvej inštancie. Napadnuté uznesenie krajského súdu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 19. decembra 2018. Lehota 30 dní na podanie odvolania tak začala plynúť 20. decembra 2018 a jej koniec pripadol na piatok 18. januára 2019, čo znamená, že odvolanie sťažovateľa podané na poštovú prepravu 23. januára 2019 bolo podané oneskorene.

25. Reagujúc aj na ťažiskovú námietku sťažovateľa, ktorá je založená na argumente, že krajský súd nepoučil sťažovateľa o možnosti podania odvolania, a preto platí, že odvolanie mohol podať v lehote troch mesiacov od doručenia rozhodnutia podľa § 362 ods. 3 druhej vety CSP, ústavný súd sa oboznámil aj s napadnutým uznesením krajského

súdu, ktorý v poučení napadnutého uznesenia uviedol: *«Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie v lehote 30 dní odo dňa zverejnenia v Obchodnom vestníku na Krajskom súde v Bratislave. V odvolaní sa musí popri všeobecných náležitostiach podania podľa ust. § 127 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody podľa ust. § 365 CSP) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) podľa ust. § 363 CSP v spojení s ust. § 66e ods. 1 ZKV. Rozsah odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).»*

26. Ústavný súd sa tak presvedčil, že napadnuté uznesenie krajského súdu obsahuje poučenie o možnosti podať odvolanie proti jeho uzneseniu a že toto poučenie je v súlade s § 66c ods. 3 zákona o konkurze a vyrovnaní. Z tohto zákonného poučenia krajského súdu napokon vychádzal, hoci sekundárne, aj najvyšší súd, keď odvolanie sťažovateľa podľa § 386 písm. a) CSP odmietol. Sťažovateľom uplatnenú námietku o absencii riadneho poučenia o možnosti podať odvolanie a povinnosti aplikácie § 362 ods. 3 CSP je tak potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú.

27. Vychádzajúc z uvedeného, napriek zistenému pochybeniu spočívajúcemu v nesprávnej aplikácii § 362 ods. 1 CSP, ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k názoru, že jeho rozhodnutie, ktorým odmietol odvolanie sťažovateľa ako podané oneskorene, je ústavne udržateľné.

28. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nevykazuje také nedostatky, ktoré by mali ústavnú intenzitu a na základe ktorých by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne vysloviť, že ním došlo k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

29. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Ochrana ústavnosti nie je výlučnou úlohou ústavného súdu, ale všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Aj pre všeobecné súdy vyplýva priamo z ústavy (čl. 46 ods. 1) povinnosť chrániť v konaní a pri rozhodovaní nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, preto sa subsidiárna právomoc ústavného súdu uplatní až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. napr. IV. ÚS 236/07). Ak teda právny poriadok poskytuje sťažovateľovi iné právne prostriedky ochrany práv garantovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, a to aj v podobe možnosti uplatnenia riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov v konaní pred všeobecným súdom, nemôže sa pred ich vyčerpaním domáhať úspešne ochrany práv v konaní pred ústavným súdom.

30. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

31. Sťažovateľ mal k dispozícii opravný prostriedok proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým je odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd ako súd odvolací.

32. Odvolanie podané po zákonom ustanovenej lehote však nie je možné považovať za využitie právneho prostriedku, ktorý zákon poskytuje na účinnú ochranu sťažovateľom označených práv.

33. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

34. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, ktoré by mali oporu len vo vyslovení porušenia v ústavnej sťažnosti označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu